

шаше съ особито едно вниманіе безъ нищо да забрави отъ онова, щото она да чуе или да разбере можила бѣше.

Кога-то она съ нейны-те познайници ся намираше, безъ да иска докаруваше разговора верху благодѣтелно-то приѣманіе, кое-то двѣ-те Императрицы ѿ бѣха направили. Съ чувствованіе наумяваше нхны-те думы една по една, и не можаше за тѣхъ да подума, безъ да не намократъ признателни слезы клепки-те ѿ: она тогѣа блажена бѣше да слуша, всякій да въздвигнува чувства-та, кои-то тя показваше за удивленіе-то си, и чудешесе, какъ довольно често не говоряха спорядъ какво-то тя желаяше.

Но указъ-атъ за да дойде баща ѿ забави-ся повече отъ колко-то ся тя надѣваше. Като пріятелки-те ѿ уравниваха мучности-те на тая работа, Прасковія никакъ не забравяше и двана-та заточены, кои-то, кога-то онъ отъ Исхимъ излизаше поискаха да раздѣлятъ наедно съ нея нхно-то малко сокровище. Често она за тѣхъ говорила бѣше на оныя, кои-то можахъ да имъ помогнатъ; Но нейни-те защитници единодушно я совѣтоваха нищо да не приложавъ съ тойзе доступъ на оныя, кои-то она за баща